

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego z 7 września 2022 r.

Pozwem wniesionym 1 kwietnia 2022 r. powódka (...) spółka akcyjna z siedzibą w B. wniosła o zasądzenie od pozwanej M. G. (S.) kwoty 2.688 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie równymi dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi od 14 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania według norm przepisanych, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż strony 17 maja 2016 r. zawarły umowę pożyczki o numerze (...), jednak pozwana nie wywiązała się z ciążącego na niej obowiązku i nie dokonała spłaty pożyczki zgodnie z ustaleniami wynikającymi z zawartej umowy. Strona powodowa, po bezskutecznym wezwaniu pozwanej do zapłaty, postawiła pożyczkę w stan wymagalności i tym samym dochodzone pozwem roszczenie stało się wymagalne z dniem 14 sierpnia 2017 r. Powódka podniosła, że bieg przedawnienia został skutecznie przerwany poprzez wcześniejsze wytoczenie przeciwko pozwanej powództwa, które toczyło się przed Sądem Rejonowym w Goleniowie pod sygnaturą akt I C 2341/17.

Pozwana M. G. (S.) nie wniosła odpowiedzi na pozew i tym samym nie ustosunkowała się w żaden sposób do żądań strony powodowej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. G. (wówczas S.) zawarła 13 maja 2016 r. z (...) spółką akcyjną z siedzibą w B. umowę pożyczki o numerze (...). Adres zamieszkania pożyczkobiorczyni wskazany w umowie, to ul. (...), (...)-(...) G..

Na podstawie powyższej umowy (...) spółka akcyjna z siedzibą w B. udzieliła M. G. (S.) pożyczki gotówkowej w kwocie 2.250 zł. Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 4.800 zł. Spłata pożyczki miała nastąpić w 30 miesięcznych ratach po 160 zł każda, zgodnie z ustalonym harmonogramem spłaty.

W punkcie 4 umowy zastrzeżono, iż jeżeli pożyczkobiorca nie spłaci w terminie poszczególnych rat pożyczki lub innego zobowiązania pieniężnego wynikającego z umowy, niespłacona kwota staje się zadłużeniem przeterminowanym i od tego zadłużenia pożyczkodawca miał prawo naliczać odsetki umowne za każdy dzień zwłoki w wysokości równej maksymalnym odsetkom za opóźnienie określonym w art. 481 § 2(1) k.c.

W punkcie 8 umowy strony określiły zaś zasady wypowiedzenia umowy pożyczki przez pożyczkodawcę. Zgodnie z ustaleniami, pożyczkodawca mógł wypowiedzieć umowę m.in. w przypadku, gdy opóźnienie w płatności kwoty równej jednej racie przekroczyło 30 dni, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Pożyczkodawca zobowiązany był do zachowania 30-dniowego okresu wypowiedzenia warunków umowy.

Dowody: umowa pożyczki nr (...) k. 8-12, harmonogram spłaty k. 13, wnioski o udzielenie pożyczki – k. 63-66.

M. G. (S.) z tytułu zawartej 13 maja 2016 r. umowy pożyczki wypłacono kwotę 2.250 zł.

M. G. (S.) dokonała jedynie częściowej spłaty zobowiązania powstałego z tytułu zawarcia powyższej umowy pożyczki. Ostatnią miesięczną ratę uiściła w kwietniu 2017 r. Łącznie dokonała spłaty w wysokości 1.760 zł.

Dowody: profil klienta k. 14-14v, zestawienie wpłat k. 15, wyliczenie odsetek k. 16.

Pismem z 23 czerwca 2017 r. (...) spółka akcyjna z siedzibą w B. wezwała M. G. (S.) do zapłaty kwoty 320 zł z tytułu zaległych rat pożyczki wymagalnych w dniach 23 maja 2017 r. i 23 czerwca 2017 r., w terminie 7 dni od otrzymania pisma pod rygorem wypowiedzenia umowy pożyczki nr (...).

Dowody: pismo z 23.06.2017 r. 17, kserokopia księgi nadawczej k. 18-20.

M. G. (S.) nie dokonała spłaty powstałej zaległości, wobec czego pismem z 12 lipca 2017 r. (...) spółka akcyjna z siedzibą w B. wypowiedziała M. G. (S.) umowę pożyczki nr (...).

Dowody: pismo z 12.07.2017 r. – k. 21, kserokopia księgi nadawczej k. 22-24.

W dniu 5 września 2017 r. (...) spółka akcyjna z siedzibą w B. złożyła do Sądu Rejonowego w Goleniowie pozew przeciwko M. G. (S.) o zapłatę kwoty 3.045,78 zł. W pozwie pożyczkodawca wskazał, że M. G. (S.) zobowiązała się do zapłaty tej kwoty poprzez podpisanie 17 maja 2016 r. weksla, który stanowił zabezpieczenie umowy pożyczki nr (...). Pozew został zadekretowany pod sygnaturą akt I C 2341/17. Jako adres zamieszkania pozwanej wskazano w pozwie ul. (...), (...)-(...) G.. Następnie w toku postępowania pożyczkodawca wskazał, iż prawidłowy adres, to ul. (...), (...)-(...) G..

Postępowanie toczące się pod sygnaturą akt I C 2341/17 zostało zawieszono z uwagi na niewykonanie przez (...) spółkę akcyjną z siedzibą w B. zobowiązania Sądu w postaci wskazania aktualnego adresu zamieszkania pozwanej. Po upływie roku, postępowanie zostało prawomocnie umorzone postanowieniem z 23 kwietnia 2019 r. na podstawie art. 182 § 1 pkt 1 k.p.c.

Dowody: dokumenty znajdujące się w aktach sprawy o sygn. akt I C 2341/17.

Pismem z 23 listopada 2020 r. (...) spółka akcyjna z siedzibą w B. wezwała M. G. (S.) do zapłaty wymagalnego zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki nr (...) w wysokości 2.688 zł w nieprzekraczalnym terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania.

Dowody: pismo z 23.11.2020 r. – k. 25, kserokopia księgi nadawczej k. 26, wydruk ze śledzenia przesyłki k. 27-28.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo okazało się bezzasadne.

Zgodnie z treścią art. 339 § 1 i 2 k.p.c., Sąd może wydać wyrok zaoczny na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany w wyznaczonym terminie nie złożył odpowiedzi na pozew. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o faktach zawarte w pozwie lub pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed posiedzeniem, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W tym miejscu należy podkreślić, że przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Niezależnie jednak od wynikającego z art. 339 § 2 k.p.c. domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Wobec tego, że działanie art. 339 § 2 k.p.c. nie rozciąga się na dziedzinę prawa materialnego, obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenie strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania (tak też wyrok Sądu Najwyższego z 31 marca 1999 roku, I CKU 176/97, LEX nr 37430). Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo. Wskazać należy, że uzasadnione wątpliwości mogą powstać w wypadku, gdy twierdzenia powoda zawarte w pozwie odnośnie do stanu faktycznego sprawy są ze sobą sprzeczne, nie zawierają pełnego stanu faktycznego pozwalającego na rozstrzygnięcie sprawy, wskazują na brak legitymacji procesowej powoda lub pozwanego.

Niewątpliwie Sąd może mieć również uzasadnione wątpliwości co do wymagalności i możliwości przedawnienia dochodzonego pozwem roszczenia, a co miało miejsce w niniejszej sprawie. Tym samym rozstrzygnięcie niniejszej sprawy nie mogło zostać oparte na samych twierdzeniach strony powodowej, lecz wymagało dokonania szerszych rozważań w zakresie przedawnienia roszczeń dochodzonych przeciwko konsumentom.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie został ustalony w oparciu o przedłożone przez powódkę dokumenty, których treść nie była przez pozwaną kwestionowana.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, iż podstawą dochodzonego roszczenia była umowa pożyczki zawarta przez strony 13 maja 2016 r. Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. Z kolei w myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tj. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1497 ze zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550,00 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się między innymi umowę pożyczki. Przy umowie pożyczki, głównymi świadczeniami stron są, po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tych środków. Umowa pożyczki została przy tym ukształtowana w kodeksie cywilnym w taki sposób, że co do zasady może być zarówno umową odpłatną, jak i nieodpłatną. W procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki powód jest zobowiązany udowodnić, że strony zawarły umowę tej kategorii, a także, że przeniósł na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku. Powód jest również zobowiązany do przedłożenia dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzi skutków prawnych.

Strona powodowa przedłożyła podpisaną przez pozwaną umowę pożyczki, a zatem powódka skutecznie wykazała, iż strony 13 maja 2016 r. zawarły umowę pożyczki nr (...), a pozwana zaakceptowała ustalony harmonogram spłaty pożyczki. Zgodnie z art. 339 § 2 k.p.c. Sąd przyjął zaś za prawdziwe twierdzenia strony powodowej, iż powódka wypłaciła na rzecz pozwanej zgodną z treścią umowy kwotę 2.250 zł, a pozwana dokonała jedynie częściowej spłaty zadłużenia. W ocenie Sądu wysokość tej spłaty wynosiła jednak 1.760 zł, a nie 2.112 zł, a pozwana zaprzestała dokonywania spłaty przedmiotowej pożyczki już w czerwcu 2017 r. Z przedłożonych przez powódkę dokumentów w postaci karty klienta oraz zestawieniu wpłat wynikało bowiem, że wpłaty dokonane zgodnie z tymi dokumentami w dniach 10 lipca 2019 r. i 11 lipca 2019 r. zostały uiszczone z innych tytułów („umowa nr (...)” i „ (...)”). W każdym poprzednim opisie transakcji wskazany był numer pożyczki z 13 maja 2016 r. („ (...)”).

Jak wskazano już wcześniej, w niniejszej sprawie istotne były kwestie wymagalności roszczenia, rzutującej na datę przedawnienia oraz możliwości przerwania terminu przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem.

W okolicznościach niniejszej sprawy z uwagi na prowadzoną przez powódkę działalność gospodarczą i jej charakter, który pozostaje w związku z łączącym strony umowy pożyczki stosunkiem zobowiązaniowym, nie ulega wątpliwościom, że termin przedawnienia roszczenia powódki wobec pozwanej wynosił trzy lata (art. 118 k.c.).

W myśl art. 120 k.c. przedawnienie rozpoczyna swój bieg od dnia, w którym stało się ono wymagalne. Powódka wypowiedziała pozwanej umowę pożyczki nr (...) pismem z 12 lipca 2017 r., z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia. Należy zatem przyjąć, iż data wymagalności roszczenia dochodzonego pozwem w niniejszej sprawie przypadała na dzień 14 sierpnia 2017 r.

Uwzględniając datę wymagalności dochodzonego pozwem żądania stwierdzić należy, że w okolicznościach niniejszej sprawy trzyletni okres przedawnienia niewątpliwie upłynął. Tym samym trzeba zwrócić uwagę na treść przepisów ustawy z 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 1104), która weszła w życie 9 lipca 2018 r. Zgodnie z treścią dodanego przez art. 1 pkt 1 cytowanej ustawy przepisu art. 117 § 2¹

k.c., po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.

Wobec konieczności uwzględnienia przez sąd z urzędu przedawnienia roszczenia przeciwko konsumentowi, należało zbadać treść przepisów intertemporalnych uregulowanych w przywołanej wyżej ustawie. Stosownie do treści art. 5 ust. 1 ustawy, do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą (art. 5 ust. 4 ustawy).

Strona powodowa chcąc wykazać przerwanie biegu terminu przedawnienia powołała się na złożenie 5 września 2017 r. pozwu przeciwko pozwanej, który Sąd Rejonowy w Goleniowie zadekretował pod sygnaturą akt I C 2341/17. Z dołączonych akt sprawy I C 2341/17 wynikało, iż postępowanie to zostało prawomocnie umorzone postanowieniem z 23 kwietnia 2019 r. na podstawie art. 182 § 1 pkt. 1 k.p.c., po wcześniejszym zawieszeniu sprawy na podstawie art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c. z uwagi na niewykonanie przez powódkę zobowiązania Sądu w postaci niewskazania aktualnego adresu pozwanej.

W pozwie wniesionym w niniejszej sprawie powódka wskazała, że pozwana pomimo obowiązku wynikającego z umowy pożyczki nie poinformowała jej o zmianie adresu zamieszkania, dlatego też takie zachowanie pozwanej powinno zostać uznane za zawinione działanie mające na celu uniemożliwienie terminowego dochodzenia powódce prawowitej należności. Zdaniem powódki działania pozwanej były zawinione, a ona sama podjęła wszelkie działania celem ustalenia jej aktualnego adresu, które powinny zostać uznane za przerwę terminu przedawnienia. Strona powodowa podkreśliła, że skuteczne podniesienie w niniejszej sprawie zarzutu przedawnienia byłoby sprzeczne z zasadami słuszności oraz zasadami współżycia społecznego, w szczególności z zasadą płatności swoich zobowiązań. Tym samym jej zdaniem zastosowanie powinien znaleźć przepis art. 117¹ § 1 k.p.c., zgodnie z którym w wyjątkowych przypadkach sąd może, po rozważeniu interesów stron, nie uwzględnić upływu terminu przedawnienia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi, jeżeli wymagają tego względy słuszności.

Zgodnie z art. 123 § 1 pkt. 1 k.p.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. W przypadku umorzenia postępowania zawieszzonego w pierwszej instancji, umorzenie postępowania nie pozbawia powoda prawa do ponownego wytoczenia powództwa, jednakże poprzedni pozew nie wywołuje żadnych skutków, które ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa (art. 182 § 2 k.p.c.). Umorzenie postępowania, o którym mowa w art. 182 § 2 k.p.c. powoduje więc uchylenie skutku w postaci przerwy biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. (postanowienie SN z 19.07.2012 r., II CSK 691/11, LEX nr 1228439).

Sąd, mając na uwadze treść przepisu art. 182 § 2 k.p.c., doszedł do przekonania, iż wbrew twierdzeniom powódki nie doszło do przerwania terminu przedawnienia i dochodzone pozwem roszczenie uległo przedawnieniu. W ocenie Sądu nie było podstaw do zastosowania art. 117¹ § 1 k.p.c. i nie uwzględnienia upływu terminu przedawnienia z uwagi na mające występować względy słuszności.

W myśl art. 117 § 2¹ k.c. po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Nie jest to jednak przepis bezwzględnie obowiązujący. Ustawodawca przewidział bowiem w art. 117¹ § 1 i 2 k.c. sytuację, gdy sąd w wyjątkowych przypadkach może, po rozważeniu interesów stron, nie uwzględnić upływu terminu przedawnienia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi, jeżeli wymagają tego względy słuszności. W takim wypadku sąd powinien rozważyć w szczególności długość terminu przedawnienia, długość okresu od upływu terminu przedawnienia do chwili dochodzenia roszczenia oraz

charakter okoliczności, które spowodowały niedochodzenie roszczenia przez uprawnionego, w tym wpływ zachowania zobowiązanego na opóźnienie uprawnionego w dochodzeniu roszczenia.

Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy należy wskazać, że w przypadku długości terminu przedawnienia nie ulega wątpliwości, iż roszczenie powódki względem pozwanej z tytułu umowy pożyczki gotówkowej udzielonej jej przez powódkę prowadzącą w tym zakresie działalność gospodarczą, podlega ogólnemu trzyletniemu terminowi przedawnienia.

Odnosnie długości okresu od upływu terminu przedawnienia do chwili dochodzenia roszczenia, to należy wskazać, iż roszczenie powódki dochodzone w niniejszej sprawie wobec pozwanej stało się wymagalne z dnia 14 sierpnia 2017 r., zaś pozew w niniejszej sprawie powódka złożyła dopiero 1 kwietnia 2022 r. Okres ten wyniósł więc niecałe pięć lat.

W przypadku trzeciej przesłanki, a więc charakteru okoliczności, które spowodowały niedochodzenie roszczenia przez uprawnionego, to należy wskazać, że we wrześniu 2017 r. powódka wytoczyła przeciwko pozwanej powództwo (sygn. akt I C 2341/17), które w kwietniu 2019 r. zostało prawomocnie umorzone na podstawie art. 182 § 1 pkt. 1 k.p.c. z powodu niewykonania przez powódkę zobowiązania Sądu.

Niewątpliwie trzyletni termin do podjęcia działań mających na celu wyegzekwowanie swoich należności jest terminem wystarczającym dla podmiotu zajmującego się udzielaniem pożyczek gotówkowych takich, jak powódka. Nie ulega także wątpliwości, iż powództwo w niniejszej sprawie zostało wytoczone w terminie znacznie przekraczającym trzyletni termin przedawnienia.

Powódka podniosła, że uznanie jej roszczenia za przedawnione będzie należało uznać za niezgodne z zasadami słuszności oraz zasadami współzycia społecznego, gdyż to pozwana swoim działaniem w postaci niedokonywania spłaty swojego zadłużenia oraz niewskazania zmiany adresu (mimo ciążyącemu na niej obowiązku), doprowadziła do braku możliwości terminowego dochodzenia przez powódkę zwrotu przysługujących jej należności.

Zgodnie z art. 5 k.c. nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współzycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. Powołany przepis ma charakter wyjątkowy i powinien być stosowany ze szczególną ostrożnością (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku dnia 24 kwietnia 1997 roku, II CKN 118/97, OSP 1998 rok, Nr 1, poz. 3). Zasady współzycia społecznego to odrębne od norm prawnych reguły postępowania wiążące się ściśle z normami moralnymi oraz normami obyczajowymi. Należą niewątpliwie do nich również dobre obyczaje obowiązujące w obrocie prawnym. Sąd Najwyższy wielokrotnie uznawał, iż aby w danym wypadku można było przyjąć, że podniesienie zarzutu przedawnienia jest nie do pogodzenia z zasadami współzycia społecznego, musi zostać w szczególności wykazane, iż bezczynność wierzyciela w dochodzeniu roszczenia była usprawiedliwiona wyjątkowymi okolicznościami (zob. wyroki SN: z 7.6.2000 r., III CKN 522/99, L.; z 2.4.2003 r., I CKN 204/01, L.).

Jak wskazano już wcześniej, w toku postępowania w sprawie o sygn. akt I C 2341/28 powódka została zobowiązana przez Sąd do wskazania aktualnego adresu pozwanej, gdyż kierowana do niej korespondencja wracała jako niepodjęta. W odpowiedzi na zobowiązanie powódka wskazała adres w G. przy ul. (...), jednak okazał się on nieprawidłowy. Sąd ponownie zobowiązał więc powódkę do wskazania aktualnego adresu pozwanej, a po bezskutecznym upływie określonego jej terminu, Sąd postanowieniem z 30 marca 2018 r. zawiesił postępowanie w sprawie na podstawie art. 176 § 1 pkt 1 k.p.c. Przez cały okres zawieszenia, a więc przez rok zgodnie z obowiązującymi wówczas w tym zakresie przepisami, powódka nie podjęła jakichkolwiek czynności mających na celu ustalenie aktualnego adresu pozwanej i nie wniosła o podjęcie zawieszonych postępowania. W konsekwencji, Sąd postanowieniem z 23 kwietnia 2019 r. umorzył postępowanie na podstawie art. 182 § 1 pkt 1 k.p.c. Powódka nie zaskarżyła żadnego z orzeczeń. Również w pozwie z 1 kwietnia 2022 r. powódka nie wykazała, aby podjęła jakiegokolwiek działania mające na celu wykazanie, że adres wskazany w pozwie jest aktualnym adresem pozwanej, co uzasadniałoby tak późne złożenie kolejnego pozwu.

Należy zauważyć, że pozwana, wbrew twierdzeniom powódki, nie zmieniła adresu zamieszkania nie informując o tym powódki jako pożyczkodawcy, lecz wciąż zamieszkuje pod tym samym adresem, który widnieje w umowie pożyczki, a więc przy ul. (...) w G.. Adres ten został wskazany przez powódkę zarówno w pozwie z 5 września 2017 r., jak i w pozwie z 1 kwietnia 2022 r. Na wniosek powódki, komornik w toku niniejszego postępowania ustalił po udaniu się pod wskazany adres, iż pozwana faktycznie zamieszkuje pod tym adresem.

O ile zatem postawa pozwanej polegająca na uchylaniu się od spłaty zaciągniętego świadomie zobowiązania jest godna potępienia, tak nie ulega wątpliwości, iż powódka jako podmiot zajmujący się udzielaniem pożyczek gotówkowych konsumentom i korzystający z profesjonalnej pomocy prawnej, powinna poczynić wszelkie starania, aby nie przekroczyć trzyletniego terminu przedawnienia i nie utracić możliwości dochodzenia zwrotu należnych jej wymagalnych roszczeń. Powódka powinna mieć na względzie treść obowiązującego od lat w niemal niezmiennym formie przepisu art. 182 § 2 k.p.c. i, chcąc dochować trzyletniego okresu przedawnienia, wytoczyć kolejne powództwo jeszcze przed jego upływem. Powódka kolejne powództwo wytoczyła jednak dopiero 1 kwietnia 2022 r., a więc dopiero około półtora roku po upływie tego terminu, nie wykazując w toczącym się postępowaniu, że tak późne zainicjowanie postępowania było spowodowane wyjątkowymi okolicznościami, które uzasadniłyby zastosowanie przez Sąd przepisu art. 117¹ § 1 k.p.c.

Ponadto, bezasadne było również roszczenie o należności uboczne liczone od kwoty należności głównej. Roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się bowiem najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (zob. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z 26 stycznia 2005 roku, sygnatura akt III CZP 42/04, OSNC 2005/9/149). Skoro kwota kapitału uległa przedawnieniu, to również za przedawnioną należy uznać należność obejmującą odsetki.

Reasumując, uwzględniając trzyletni termin przedawnienia roszczenia objętego pozwem a wynikającego z umowy pożyczki, dochodzone pozwem roszczenie uległo przedawnieniu. Sąd zobligowany był do wzięcia pod uwagę kwestii przedawnienia z urzędu (art. 117 § 21 k.c. w zw. z art. 5 ust. 4 ustawy nowelizującej k.c.). Powódka nie wykazała przy tym, aby doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia w zakresie dotyczącym dochodzonego pozwem roszczenia.

Tak argumentując, Sąd oddalił powództwo w całości.

sędzia Aneta Iglewska-Wilczyńska

(...)

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)

G., (...)

(...)